

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 392/2018-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, Rožňavská 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 To 15/2015 z 11. februára 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 TdoV 1/2017 z 29. mája 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. októbra 2018 elektronicky doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, Rožňavská 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 To 15/2015

z 11. februára 2016 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 1/2017 z 29. mája 2018 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku sp. zn. PK-1 T/15/2014 zo 17. augusta 2015 (ďalej len „rozsudok špecializovaného trestného súdu“) v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona. Sťažovateľ bol odsúdený za skutok vymedzený tak, že ako štatutárny zástupca občianskeho združenia [REDAKOVANÉ] (ďalej len „prijímateľ“) ako prijímateľa nenávratného finančného príspevku z prostriedkov Európskych spoločenstiev a zo štátneho rozpočtu zmenil bez súhlasu Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky (ďalej len „poskytovateľ“ alebo „ministerstvo“) pracovný úväzok zamestnancov prijímateľa zo 100 % na 50 % pri zachovaní pôvodnej mesačnej mzdy a následne požiadal o ich preplatenie a súčasne neoprávnene požiadal o preplatenie nájmu kancelárií, aj keď sa jeho vlastné náklady nezmenili a poberal podnájom od občianskeho združenia [REDAKOVANÉ].

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že kľúčový problém právnej kvalifikácie v jeho prípade je absencia znakov sprenevery, ktorá vo svojej skutkovej podstate predpokladá prisvojenie si zverenej veci. Keďže v danom prípade išlo o refundačný projekt, prijímateľ nemal žiadne vopred zverené finančné prostriedky, ale najprv vynakladal vlastné finančné prostriedky a následne žiadal o ich preplatenie. Špecializovaný trestný súd a najvyšší súd vyslovili právny záver, že pojem sprenevera podľa § 261 Trestného zákona má iný význam ako v § 213 Trestného zákona a zahŕňa akékoľvek podvodné konanie. V rozsudku najvyššieho súdu sa táto protiústavná téza ešte ďalej rozvíja, keď najvyšší súd konštatuje, že ide o trestný čin ohrozovací, keďže na jeho dokonanie stačí, že z konania páchatel'a porucha chráneného záujmu hrozí. Takýto výklad je podľa názoru sťažovateľa ústavne neudržateľný, pretože je v rozpore so skutkovou podstatou, ktorá je výslovne koncipovaná ako poruchová, pretože vyžaduje spôsobenie následku. Najvyšší súd dal sťažovateľovi v dovolacom konaní

v podstate za pravdu, keď v namietanom uznesení konštatoval, že ide o poruchový delikt. V ďalšej časti odôvodnenia však najvyšší súd svoju argumentáciu poprel, keď uviedol, že na úmysle páchatel'a použiť prostriedky na iný ako pôvodne určený účel nič nemení skutočnosť, že ku škode malo dôjsť spätnou refundáciou finančných prostriedkov, ktoré prijímateľ už skôr vynaložil na iný ako pôvodne určený účel, pričom prijatie takto vyplatených prostriedkov je porušením účelového zverenia. Tento záver najvyššieho súdu je podľa sťažovateľa založený na nesprávnom výklade úmyslu páchatel'a. Pokiaľ skutková podstata vyžaduje predchádzajúce zverenie a v prípade sťažovateľa k zvereniu nedošlo, nemožno mu pričítať úmysel spreneveriť prostriedky, a to vzhľadom na refundačný charakter projektu. Nezverené prostriedky si podľa sťažovateľa prisvojiť nemožno.

Prijímateľ vynaložil výdavky na mzdy v súlade s rozpočtom, čo potvrdil aj poskytovateľ ich 13-násobným schválením. Konanie sťažovateľa tak nenapĺňa skutkovú podstatu trestného činu podľa § 261 Trestného zákona.

Sťažovateľ zastáva názor, že samotná nezhoda právneho posúdenia medzi dovolacím súdom a súdmi nižšieho stupňa (či je trestný čin poruchový alebo ohrozovací, výklad pojmu sprenevera, spôsob vymedzenia skutku v skutkovej vete) je porušením práva na obhajobu sťažovateľa. Dovolací súd mal pre zachovanie práva na obhajobu zrušiť rozhodnutia súdov nižšieho stupňa a vec vrátiť na nové prejednanie. Dovolací súd postupoval aj procesne nesprávne, keď dovolanie sťažovateľa fakticky meritórne prejednal, ale v rozpore s § 382 Trestného poriadku ho na neverejnom zasadnutí odmietol.

Ďalej sťažovateľ namietal, že zo skutkovej vety vôbec nie je zrejmé, akým konaním mal naplniť skutkovú podstatu trestného činu podľa § 261 Trestného zákona. Predloženie pravdivo vyplnenej žiadosti so všetkými prílohami nemôže naplniť skutkovú podstatu žiadneho trestného činu, pretože chýba úmysel poškodiť chránený záujem. Pokiaľ poskytovateľ výdavky na základe predložených dokladov schváli, boli oprávnené. Pokiaľ ich neschváli, vzniká občianskoprávny spor, ktorý je oprávnený rozhodnúť príslušný súd. Ani jeden z konajúcich súdov neodpovedal na otázku sťažovateľa, ktoré doklady sťažovateľ poskytovateľovi nepredložil, prípadne v čom spočívala ich nepravdivosť. Dovolací súd

aplikoval podľa sťažovateľa akúsi zásadu objektívnej zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie, keď vyslovil, že skutkovú podstatu napĺňa už samotné predloženie dokladu preukazujúceho výdavok, ktorý je následne posúdený ako nespôsobilý na preplatenie, a to bez ohľadu na pravdivosť a úplnosť. Uvedené je popretím základných zásad trestného práva.

Podľa názoru sťažovateľa v súvislosti s naplnením skutkovej podstaty subvenčného podvodu podľa § 225 Trestného zákona nedošlo ku konkretizovaniu, ako a koho mal uviesť do omylu. Takéto odôvodnenie je nedostatočné, nepreskúmateľné a porušujúce jeho právo na súdnu ochranu.

Sťažovateľ ďalej argumentoval, že zo strany dovolacieho súdu došlo k zásadnému nepochopeniu významu súkromnoprávnej zmluvy pre posúdenie oprávnenosti výdavkov. Sťažovateľ bol odsúdený za uplatňovanie finančných prostriedkov v rozpore so zmluvou o poskytnutí nenávratného finančného príspevku. Uzatvorením dodatku k predmetnej zmluve v neskoršom období s účinkami do minulosti aj do budúcnosti odpadla podľa sťažovateľa podmienka trestnosti, teda že išlo o vyplatenie finančných prostriedkov v rozpore s podmienkami ich poskytnutia.

Špecializovaný trestný súd sa subjektívnou stránkou konania sťažovateľa nezaoberal, fakticky ho odsúdil za nedbanlivostné konanie, a to nesprávne, pretože sťažovateľ ako splnomocnenec nemal povinnosť, ale iba možnosť konať. Sťažovateľovi nebolo preukázané, že sa oboznámil s rozpočtom projektu, ktorý tvorí prílohu zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, ani s ostatnými dokumentami, ktoré podpisoval [REDACTED]. Sťažovateľ tiež uviedol, že všetky dokumenty v spise sú len v kópiách a nie je jasné, či niekto vykonal ich overenie s originálmi.

Sťažovateľ argumentoval, že v konaní poprel svoje podpisy na žiadosti o platbu, ako aj na všetkých dokumentoch, a preto navrhol pribrať znalca z odboru písmaoznactva. Špecializovaný trestný súd však jeho návrh zamietol. Rovnako prvostupňový súd nevysvetlil, prečo zamietol návrh sťažovateľa na obstaranie vyšetrovacieho spisu vo veci

trestného oznámenia na zamestnancov ministerstva. Sťažovateľ zastáva názor, že pokiaľ sa mal dopustiť spáchania trestného činu podaním údajne neoprávnenej žiadosti, museli sa spáchania trestného činu dopustiť aj zamestnanci ministerstva, ktorí takú žiadosť schválili. Na druhej strane, ak bola žiadosť sťažovateľa schválená ako oprávnená, zamestnanci ministerstva sa trestného činu nedopustili, nemohol sa ho dopustiť ani sťažovateľ.

Odvolačný súd zase podľa sťažovateľa odignoroval ním predložený znalecký posudok znalkyne z odboru ekonómie a manažmentu, ktorý zásadným spôsobom spochybňoval obžalobu založenú na uvedení do omylu, predložení neúplných dokumentov a vylúčení spätnej účinnosti dodatku k zmluve. V prípade sťažovateľa ide o svojvoľné ignorovanie námietok sťažovateľa odvolacím súdom.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd SR svojim rozsudkom zo dňa 11.02.2016, sp. zn. 5 To/15/2015 porušil základné práva sťažovateľa zaručené v čl. 46 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 ods. 3 Ústavy SR.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.02.2016, sp. zn. 5 To/15/2015 sa zrušuje.

3. Najvyšší súd SR svojim uznesením zo dňa 29.05.2018, sp. zn. 1 TdoV 1/2017 porušil základné práva sťažovateľa zaručené v čl. 46 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 ods. 3 Ústavy SR.

4. Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.05.2018, sp. zn. 1 TdoV 1/2017 sa zrušuje.

5. Najvyšší súd SR je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania na účet jej právneho zástupcu do dvoch týždňov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozsudkom špecializovaného trestného súdu bol sťažovateľ uznaný vinným z pokračovacieho zločinu subvenčného podvodu

v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom poškodzovania záujmov Európskych spoločností, bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere troch rokov v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a povinnosť nahradiť poskytovateľovi škodu vo výške 22 505,06 eur. So zvyškom nároku bol poškodený odkázaný na občianske súdne konanie. Na základe odvolania sťažovateľa bol rozsudkom najvyššieho súdu zrušený napadnutý rozsudok špecializovaného trestného súdu vo výroku o treste a výroku o náhrade škody a sťažovateľovi bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere troch rokov, výkon ktorého najvyšší súd podmienenečne odložil, skúšobná doba bola stanovená na štyri roky s tým, že sťažovateľovi bola v rámci probačného dohľadu uložená povinnosť uhradiť poškodenému sumu 20 679,42 €. So zvyškom nároku na náhradu škody najvyšší súd v odvolacom konaní odkázal poškodeného na občianskoprávne konanie. Sťažovateľ následne podal dovolanie proti rozsudku najvyššieho súdu, v ktorom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku. Najvyšší súd uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 ods. 3 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu a uznesením najvyššieho súdu, ku ktorému malo dôjsť tým, že v trestnej veci sťažovateľa konajúce všeobecné súdy

„- odsúdili sťažovateľa za konanie, ktoré objektívne nenapĺňa skutkovú podstatu príslušných trestných činov

- normy trestného práva hmotného aplikovali nepredvídateľným spôsobom v rozpore s ich účelom, zmyslom aj jazykovým vymedzením,

- skutkový opis vyjadrený v skutkovej vete rozsudkov nenapĺňa skutkovú podstatu príslušných trestných činov ani pri ich (nesprávnom) výklade vykonanom súdmi

- na každom stupni súdu sa meniacou právnou argumentáciou a zjavným nesúladom medzi skutkovým vymedzením a právnou argumentáciou znemožnili sťažovateľovi riadne sa obhajovať

- napriek vysloveniu meritórnych právnych záverov a odlišnému právnemu posúdeniu dovolací súd prejednal dovolanie sťažovateľa na neverejnom zasadnutí a rozhodol uznesením

- *neakceptovaním podstatných dôkazných návrhov sťažovateľa porušili rovnosť zbraní*
- *nereagovaním na podstatné námietky sťažovateľa porušili jeho právo na súdnu ochranu“.*

K namietanému porušeniu základných práv zaručených ústavou rozsudkom najvyššieho súdu

V čl. 127 ods. 1 ústavy zakotvený princíp subsidiarity („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťou iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Vo vzťahu k namietanému rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľ využil jemu dostupný právny prostriedok nápravy a podal proti druhostupňovému rozhodnutiu dovolanie. Aj keď dovolanie sťažovateľa bolo uznesením najvyššieho súdu odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, t. j. na neverejnom zasadnutí, bez preskúmania veci, keďže bolo zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, podľa názoru ústavného súdu sa dovolací súd ochrane základných práv sťažovateľa venoval v takej miere, ktorá splnila všetky atribúty pre naplnenie podstaty, účelu a významu princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 in fine ústavy, a teda v takom rozsahu, pre ktorý bolo možné prijať záver, že v súvislosti s touto časťou sťažnosti

existuje dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu základných práv zaručených ústavou uznesením najvyššieho súdu

Sťažovateľ podaný mimoriadny opravný prostriedok opiera o dovolacie dôvody uvedené v ustanoveniach § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku, to znamená dôvody, že zásadným spôsobom bolo porušené právo obvineného na obhajobu, rozhodnutie bolo založené na nezákonných dôkazoch a rozhodovanie súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V prvom rade je potrebné pripomenúť, že ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého

porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Súčasťou obsahu práva na súdnu ochranu je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

Do obsahu uvedených práv však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od

znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Najvyšším súdom prezentovaný výklad a následnú aplikáciu príslušných ustanovení Trestného poriadku nie je možné považovať za také, ktoré by popierali ich zmysel, podstatu a účel. Ústavný súd poukazuje na ustálenú judikatúru, že pre ústavnú konformnosť odôvodnenia rozhodnutí súdov postačuje jasná a zrozumiteľná odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, pričom ani všeobecné súdy nemusia dať vo svojom rozhodnutí odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (III. ÚS 435/2013 a iné).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nie je prejavom interpretačnej alebo aplikačnej svojvôle a sťažovateľ v sťažnosti neuviedol takú argumentáciu vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu, ktorá by bola spôsobilá vyvolať pochybnosť o neudržateľnosti napadnutého rozhodnutia z ústavného hľadiska. Uznesenie dovolacieho súdu rozhodne nemožno považovať za arbitrárne alebo neodôvodnené.

V namietanom uznesení najvyšší súd prostredníctvom interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení Trestného poriadku týkajúcich sa inštitútu dovolania vylúčil danosť dovolacích dôvodov podľa ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku (porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, rozhodnutie bolo založené na nezákonných dôkazoch, založenie rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia), na základe čoho vyvodil záver o neprípustnosti dovolania vo veci sťažovateľa a o jeho odmietnutí.

V každom z týchto prípadov logickým výkladom a vyčerpávajúcim odôvodnením dospel najvyšší súd k záveru o nenaplnení dovolacích dôvodov podľa citovaných ustanovení Trestného poriadku, keď odpovedal na všetky ťažiskové argumenty sťažovateľa.

Konštatovaniu o neprípustnosti dovolania sťažovateľa predchádzal racionálny, vyčerpávajúci, a teda ústavne konformný výklad relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania.

Odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu tak predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo najvyšší súd podrobne vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol. Ústavný súd preto konštatuje kvalitu odôvodnenia rozhodnutia v súlade s limitmi podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo tejto sústavy. Z tohto postavenia mu preto v okolnostiach prípadu neprislúchalo posudzovať vecnú správnosť právneho záveru, ku ktorému najvyšší súd pri interpretácii a aplikácii zákona dospel, teda zaoberať sa tvrdením sťažovateľa o tom, že podmienky dovolania splnené boli a najvyšší súd, ktorý dovolanie odmietol, rozhodol v rozpore s relevantnými ustanoveniami Trestného poriadku a Trestného zákona, teda arbitrárne.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia označených práv uznesením najvyššieho súdu, ktoré mali zakladať vymedzené dovolacie dôvody a ktoré videl sťažovateľ v odmietnutí svojho dovolania, ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde posúdil ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. novembra 2018